

OBSAH

Díl první

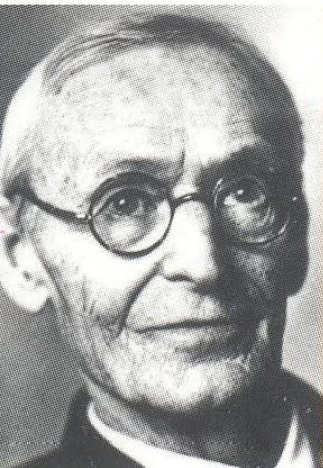
1. Bráhmanův syn
2. U šramanů
3. Gautama
4. Procitnutí

Díl druhý

5. Kamala
6. U dětských lidí
7. Sansára
8. U řeky

9. Převozník
10. Syn
11. Óm
12. Góvinda

Povídka Siddhártha napsaná v letech 1919 až 1922 nese podtitul „indická báseň“. Vskutku básnickým jazykem se v ní vypráví příběh bráhmanského syna Siddhárthy, který hledá pravdu a smysl života. Hermann Hesse (1877–1962) si při hledání cesty z myšlenkových a společenských krizí své doby i z krizí vlastních bere na pomoc myšlení Východu. Vedle čínské moudrosti jsou to především prvky hinduismu a zejména buddhismu, k němuž autor dlouhá léta inklinoval. Buddhismus však naprosto nebyl nějakým jeho „vyznáním“ a povídka Siddhártha je dle Hesseho vyjádření výrazem osvobození od svázanosti indickým myšlením. V podstatě zde jde o velmi německé hledání svébytné osobní existence, vlastního já. Nikoli skrze nějakou nauku, ale osobním úsilím. Lidské moudrosti se nelze naučit pomocí doktriny, je nutno k ní dospět vlastním životem. Hesseho text může i dnešnímu čtenáři být nápomocen k zaujetí stanoviska ke všem projevům povrchnosti a vnějškovitosti převážně komzumního stylu života. Snaha o hlubokou duchovní aktivitu, o autentický, niterný život, je Hesseho stále působivé téma.

Hermann Hesse (1877–1962) | Představitel německé humanistické literatury, od roku 1912 žijící v Bernu, později i jako švýcarský občan. Otřesen událostmi 1. světové války protestuje ve své tvorbě stále častěji proti válce. V meziválečném období vychází autorovy stěžejní práce – *Siddhártha* (1919–1922) nebo *Narcis a Goldmund*. V letech 1939–45 jsou díla Hermanna Hesseho v Německu považována za nežádoucí a některá se nesmí tisknout. Jeho knihy jsou ale nadále vydávány ve Švýcarsku. Tam také v roce 1943 poprvé vychází jeho významný román *Hra se skleněnými perlami*. Roku 1946 získává Nobelovu cenu za literaturu.